

til 3 Aar, medens Strafarbeidet efter Udkastet kan gaae til 10 Aar. Og om Udkastet derhos end ikke i Formen kender en saadan Gjengjældsstraf, som Landsloven foreskriver, og efter hvilken der ogsaa vil kunne idømmes Dommeren Strafarbejde ud over 10 Aar, saa ville dog ogsaa Udkastets Regler om Sammenstød af Forbrydelser (Cap. 7) kunne medføre højere Strafarbejde end 10 Aar, ja endog Livsstraf for den Dommer, der for Brud paa sin Dommerpligt vil falde ind under Bestemmelsen i § 118. — Om nu end Udvalget i Betragtning af Dommerkaldets Vigtighed ikke finder tilstrækkelig Anledning til at andrage paa Formildelse af Udkastets strenge Regel, turde der dog, i ethvert Fald ikke være nogen Opfordring til at betinge Anvendelsen af Fængsel af Tilstedeværelsen af „særdeles“ formildende Omstændigheder; Udvalget skal derfor her, ligesom i flere lignende Tilfælde, andrage paa, at dette Ord udgaaer (Endring Nr. 61).

Den samme Omhu for Retspleiens Reenhed, som har fremkaldt Bestemmelsen i § 118, aabenbarer sig i Lovudkastet i en Række af Paragrapher, der alle have til Formaal at ramme Embedsmisbrug i Retspleiens Udøvelse (§§ 121—127), — Forhold, der efter vor Røvgivning alle for Tiden maae straffes arbitrært. — Der sættes saaledes i § 124 Straf af Bøder for Tilfidesættelse af Grundlovens Herkørende Forskrifter i §§ 85 og 86, og dette gjælder naturligviis allerede for den reent formelle Brændelse af samme, uden at der behøver at være Spørgsmaal om, at Dommeren forsætlig vil tilføie den Paagjældende nogen Uret. Der er ligeledes sat Straf for den Dommer, der foretager en lovstridig Fængsling eller forholder en saadan (§ 122) og for den Embedsmand — det behøver her ikke at være en Dommer — som foretager en ulovlig Anholdelse, Huusundersøgelse eller Beslaglæggelse og Undersøgelse af Breve eller Papirer (§ 123) — og det ligeledes, uden at der er Tale om, at den Paagjældende, navnlig da Dommeren, der foretager den lovstridige Fængsling, herved skal have ifinde at begaae nogen

Uretfærdighed; det er tilstrækkeligt, at Fængslingen eller Anholdelsen, Huusundersøgelsen osv. i og for sig er uden Hjemmel i Loven, og ved at foretage disse Handlinger kan Dommeren gjerne have troet at tjene Retfærdighed og den gode Sag og ene have forset sig paa Grund af Tjenesteiver; vil han med Forsæt gjøre Uret, falder hans Færd ind under Udkastets § 118. — Straffene ere ved ulovlig Fængsling satte til simpelt Fængsel, ikke under 1 Maaned, eller Embedsfortabelse, og saaledes højere end for ulovlig Anholdelse eller Huusundersøgelse, der efter § 123 straffes med Bøder, simpelt Fængsel eller under særdeles stærkende Omstændigheder med Embedsfortabelse. Grunden er den, at det i første Fald altid er en Dommer, der handler ulovligen, hvorhos der ogsaa er taget Hensyn til Fængslingens alvorligere Natur.

Medens Udvalget iøvrigt bifalder disse Straffebestemmelser, antager det dog, at der ikke er tilstrækkelig Grund til i § 123 at fastsætte Grændserne for Bødestrafpen, og ei heller til at indstrænke Anvendelsen af Embedsfortabelse til Tilstedeværelsen af „særdeles“ stærkende Omstændigheder; i Overensstemmelse hermed stilles Endringsforslag (Nr. 62 og 63). Endnu skal Udvalget ved denne Række af Bestemmelser nævne, at § 121 straffer den Undersøgelsesdommer, der i en Strafferets sag anvender ulovlige Tvangsmidler for at udpresse Tilstaaelse eller Forklaring, med simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse eller under formildende Omstændigheder med Bøder.

Naar § 124 fastsætter, at Overdomstolene kunne idømme Bøder for Overtrædelser af Grundlovens §§ 85 og 86, er dette vel i og for sig ganske i sin Orden, men Noget, som efter vor Strafferetspleie følger af sig selv, og som ikke blot maa gjælde med Hensyn til § 124, men ligesaavel kan finde Anvendelse paa de i §§ 121—23 og § 140 omtalte Tilfælde — om endog Forholdet i Almindelighed vil blive gjort til Gjenstand for selvstændig Sag, naar det er saa alvorligt, at der kan blive Spørgsmaal om Embedsstraf. Da Udkastets særlige Omtale af denne processuelle Regel, og dens Indstrænkning til § 124 imidlertid kunde